

[Oluf Pedersen.]

duktion på ca. 20 milliarder kr., hvoraf ca. 5 milliarder kr. spares om året. Hvor kan man så angribe den danske befolkning for, at den ikke er sparsommelig nok? Det er heldigvis ikke sådan, at hele dette beløb sættes ind i banker og sparekasser med tilsvarende voksende gældsbyrder borgerne imellem. En reparerer sit hus, en anskaffer sig maskiner, det er også en form for opsparing. Det er bevist på, at man slet ikke behøver at lave love om tvungen opsparing, en tvungen opsparing, der oven i købet modvirker den frivillige opsparing.

Regering og rigsdag har efter min opfattelse den opgave at sikre ordenen i den offentlige økonomi, en opgave, man sørgelig forsømmer. Men en tvangsopsparing, der tillige fratager borgerne dispositionsretten over deres penge, ligger udenfor vor opgave. Vi fik en ny regering, fordi den gamle tvang os til at spise dyrt vitaminfattigt fedt i stedet for margarine, til trods for at fedtet var dobbelt så meget værd valutamæssigt. Hvorfor vil den nye regering lave lige så urimelige nye planmæssige foranstaltninger, hvorfor tvinge en mand til at låne penge til 6—7 pct. f. eks. for at sætte dem ind til 4 pct.?

H. C. Hansen: Vi har haft finanslovdebatten for kort tid siden, og jeg går ud fra, at der kan blive almindelig enighed, i hvert fald omtrent da, i denne sal om, at det ikke kan være hensigten, at vi skal føre finanslovdebatten hveranden uge i det høje ting.

Om det spørgsmål, der er til behandling, skal jeg gøre et par enkelte bemærkninger. Jeg vil gerne for det første henvise til de udtalelser, jeg fremsatte under finanslovdebatten på mit partis vegne, de udtalelser, der medførte, at de fire partier, der står med det samlede ansvar for gennemførelsen af forliget i foråret og dermed også for gennemførelsen af lovene om den bundne opsparing, gennem repræsentanter trådte sammen til en forhandling om tilvejebringelse af lempelser af administrativ karakter.

Jeg benytter anledningen til at takke den højtærede fungerende finansminister for hans redegørelse i dag, der på loyal vis har trukket op de retningslinier, hvorom man er enedes, og jeg takker iøvrigt deltagerne i det møde, vi havde, fordi man accepterede

de punkter, vi for vort vedkommende fremførte, og fandt, det var rigtigt, at man tog hensyn. Jeg tror, at der er tilvejebragt et forstandigt resultat, som jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen mener vil være af betydning for adskillige mennesker, for hvem den bundne opsparing ellers ville have været en meget kraftig byrde. Der er jo ingen — allermindst af de partier, som har påtaget sig ansvaret for denne lovgivning —, der ikke er på det rene med, at den betyder en byrde for mange mennesker, og at den også kan betyde en hård byrde for adskillige mennesker.

Der blev af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen i den forbindelse gjort nogle enkelte bemærkninger og bl. a. den, at denne lovgivning — og det ærede medlem hævdede stemmen, da han sagde det — overhovedet ikke er forbrugsbegrænsende for de folk, der har penge i sparekassen, de klarer sig udenom. Jeg tillægger ikke dette argument nogen betydning af den bestemte grund, at for de folk, som har penge til rådighed i sparekassen, gælder det samme ved enhver skatteindbetaling, hvis de ønsker at anvende deres opsparedede midler til at betale med og så opretholde deres forbrug på bekostning af deres opsparing. Det er i hvert fald ikke noget argument, der med rette kan fremføres i denne specielle forbindelse.

Jeg er fuldstændig på det rene med, at folk i al almindelighed ikke er venligt indstillet overfor denne lovgivning, og jeg tror, det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen med så meget klarsyn sagde, at hvis der blev en folkeafstemning om den, ville den næppe blive vedtaget. Jeg synes, at det er usædvanlig klart set af det ærede medlem. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi lavede en folkeafstemning om skattelovene, kunne der faktisk også opnås et flertal i befolkningen mod skattelovene. Det er nu engang situationen. Vi, der repræsenterer vore vælgere, må tage vort ansvar her i tinget, og så må vi stå til ansvar overfor vore vælgere bagefter for de foranstaltninger, vi gennemfører. Det er nu den eneste måde, man kan føre praktisk politik på. Jeg ved godt, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og hans parti ikke kan lide den del af denne betragtning, der berører begrebet ansvar. (Oluf Pedersen: Naah!). Nej, det er nemlig meget karakteristisk, at det ærede